

Tjóðveldismaðurin hevði ekki lisið uppskotið

Undir viðgerðinni av uppskoti landsstýrisins til lóg um arbeiðaraværend upplýsti Jákup Lindenskov, landsstýrismaður, at her einans var talan um eina rammulóg, sum gevur teimum, ið

skulu umsita lógina, heimild til at gera reglugerðir.

Jákup Lindenskov:

— Stórir saknur hevur verið á eini lóg um arbeiðaraværend. Hígar til hava bert verið nakrar

kunngerðir at gingið eftir. Landsstýrisuppskotið er bygt á royndir av somu lógum í grannalondum okkara, men havast má í huga, at viðurskiðini eru ólík. Tí hava vit ikki tikið

beint eftir útlendskum lógum, men smíðað sjálvir, segði Jákup Lindenskov.

Hevði ikki lisið uppskotið

Viðmerkingar Erlend Paturssons talaðu fyrri, at tjóðveldismaðurin ikki hevði lisið landsstýrisuppskotið.

Erlendur Patursson:

— Landsstýrið átti at verið

hjá verkafólkinum við hesum uppskoti tess. Heldur enn beinleiðis at umseta donsku lógina um arbeiðaraværend. Tað má tí vera beint, at nevndin, sum fær uppskotið til viðgerðar, fer til verkafólkið við uppskotinum til ummælis, segði Erlendur Patursson.

Men upplýsingar landsstýrisins um, at her einans er talan um eina rammulóg, lat tjóðveldismaðurin liggja.

Málið varð beint í lógarnevndina.

undantøkini, sum t.d. stakar kvinnur við barni verða regulerað, segði Finnboi Isaksen. Hann helt, at kvinnurnar verða vanvirðar á skattaøkinum. Somuleiðis heldi tjóðveldismaðurin, at skattalógina má gerast svarandi til tíðina í dag.

Fóur veit hvat javnvágsskattting er

— Kanska 20 pst. av føroysku skattgjaldarunum vita, hvat javnvágsskattting er. Skattgjaldar in krevur, at hann fær tað rætta burtur úr lógini, segði Hilmar Kass úr sjálfstýrissflokkinum, undir orðaskiftinum.

Hilmar Kass:

— Eg hevði væntað stórbroytingar í skattalógini, men hvørki landsstýrisuppskotið ella tjóð-

veldisuppskotið miða ímóti hesum. Enn einaferð nakrar lappingar, og eg eri vónsvikin. Tað er beint at fremja serskattting av hjúnum, men hetta miðar tó ikki móti nokrum beinleiðis lætta. Bert broyting í bytinum.

Hilmar Kass helt, at konufrádrátturin hækkaður til 4000 kr. kann verða eins bein og skeiv ætlan. Hann spurdi samstundis landsstýrið, nær endaliga uppskotið hesum viðvíkjandi kemur á tingborð.

Fólk pind út á geilur

Fólk verða so nógv pind í skatti, at tey megu leita út á geilur.

Hesar viðmerkingar hevði Demmus Hentze, úr fólkaflokkinum.

Demmus Hentze:

— Dýrtíðin má mótarbeiddast, og landsstýrið átti at lagt upp fyrri hesum. Her eru aftur

nakrar lappingar til viðgerðar, sum ikki bera til nakað endaligt. Skattaprosentini í kommunum eru somuleiðis nógv hækkað. Seinastu árinu eru tey bráðliga vorðin tvífaldað.

— Skattalógina má verða gjørd soleiðis, at vit kunnu egga fólk til tað ódamliga arbeiðið, sum t.d. í fiskivinnuni. Tað er henda vinna, sum eina og í grannalondum okkara, gevur størsta vinningin til landið. Fólk í hesari vinnu hava uppið stórar frádráttir, segði Demmus Hentze. Fólkafloksumboðið helt, at útróðrarmaðurin, sum verður nevndur í uppskoti landsstýrisins, beinleiðis er eigur at koma undir somu reglu sum fiskimaðurin.

Kjartan Mohr, úr framburðsflokkinum, segði, at uppskotið frá tjóðveldisflokkinum hevði sín áhuga. Annars helt hann landsstýrisuppskotið einans vera nýggjar lappingar.

Ein loysn á skattatrupulleikunum vildi verið forbrúkskattaskipanin við føroyskum eyðkennum, segði Kjartan Mohr.

Ósosialt

Sigfried Skåle, úr fólkaflokkinum, helt landsstýrisuppskotið vera ósosialt í stóðum.

— Foreldur, sum bæði tjena úti og lata børn teirra á vøggustovur ella barnagarðar, fáa frádráttarmøguleikar, meðan møður, sum arbeiða úti, men sum hava arbeiðskonu at ansa eftir børnum og heimi ongan frádráttarmøguleika fáa. Fyri ikki at tala um møðurnar, sum ganga við hús allan dagin, segði Sigfried Skåle.

Viðari segði hann, at lögtingið ongan studning letur til vøggustovur og barnagarðar, men at hvørt barn á slíkum stovnum kostar tí almenna 8000 kr. í einum 10 mánaða tíðarskeiði.

— Tað má gravast djúpt, um skil skal fáast á skattalógina. Stigin fyrri lágintøkurnar er framvegis ov høgur, segði Sigfried Skåle, sum meiti til, at skattanevndin fer samband við nevndina, sum landsstýrið setti, undir viðgerðum hennara av uppskoti um til broytingar í skattalógini.

Seinni undir orðaskiftinum um uppskotið frá landsstýrinum og tjóðveldisflokkinum varð tað av lögmanni upplýst, at Føroyar hava millum legstu skattatryst í heiminum. Løgmaður segði, at næstan í øllum for um verður ein skattalóg ikki nýtt til tað, hon varð ætlað til framanundan. Her er ikki talan um eitt Columbus-egg, men broytingarnar í skattastiganum bera lettari í ser, segði Atli Dam, lögmaður.

— Málið varð beint í skatta-

john.

BERT SEYTJAN

Johnsigurd Johannesen týddi eftir Evu Steen

22. PARTUR

Manja leit at honum, fylt við ótryggleika.

— Góðan dagin, Manja. Hvussu livst?

— Ájú, tókk. Eg livi væl.

Men hóast hon segði heita, varð Bob straks varugur við, at tað líkasum var skylda hennara at svara so.

Andlitsbragð hennara bar sjónligar; tað um hetta. Bob týddi bragðið soleiðis: Far burtur! Eg ræðist teg. Tað er best, um tú fer o.s.fr.

Læknin og lektor Winter stóðu yviri við hørðina. Teir lítu hvørt at øðrum.

Liviháttur Manju var tann sam; sum í gjár.

Hon var framvegis skelkað. — Hvat er at gera, hugsaði Winter. — Hetta er syrgligt. Serstakliga hjá Bob. Nógv bendir á, at hann er eins skelkaður og Manja.

Bob stóð niðurbundur og hevði ikki talað orð, áður enn Manja helt fyrri:

— Pápi, Eg eri so móð. Eg vil vera einsamall. Gerið mær tann beina, at tú fara allir triggir.

Við slíkari framsøgn slapp hon undan bert at heita á Bob um at fara.

Teir skuldu allir fara. Hóast hon bert ynskti, at tað skuldi vera Bob.

Winter var framvegis hugsunarsamur. At enda segði hann við Bob:

— Kom. Tað er best at vit fara út hídani.

— Óivað so. Men álvara os. Eg skilji hetta als ikki. Eg hevði vónað, at vit bæði kundu verið einsamall og talað um viðurskiðini.

— Tað er av stórum týðningi fyrri meg, at tú fer út hídani, segði Manja bráðliga.

— Jú, sjálvandi..., um tað er ynskjandi.

— Júst so.

Bob ætlaði í somu sund at bera nakað fram, men læknin tók í arm hansara og hevði hann út úr sjúkastovuni.

— Nú, pápi. Tað var frálíkt, at hann fór út hídani, ikki so? — Jú..., tá tú heldur tað, Manja, so...

Winter skilti als ikki tað, dóttirin hevði sagt.

— Nú kunnu vit tala saman.

Winter tagði framvegis.

— Vit hava altíð verið vin-fólk, faðir. Altíð. Og tað sama er galdandi fyrri framíðina, heldur tú ikki tað?

— Jú, lítla mín, sjálvandi.

— — —

Úti á gongini stóð Bob. Ráðvillur. Leit við vreiðum eynabrá á læknanum.

Læknin helt fyrri við hann:

— Latum okkum fara ein túr. So skal eg greiða tær meiri frá viðurskiðinum. Til tess at tú kann skilja tey.

Bob játaði.

— Skilir tú, ungi maður. Sum eg havi greitt tær frá áður, er Manja skelkað av hendingini fyrradagin. Tú er maðurin, sum Manja ber alk til. Bæði á

ein og annan hátt. Men viðskifti hennara við Akre hevur borið við ser, at hon er vorðin ávirkað. Kynsliga viðurskiðini hennara eru vorðin ávirkað. Og orsøkin til, at hon sýnir slíkan atburð móti tær, er hon, at fyrri henni er tú ein luur av júst sama slagi sum Akre. Men bert ávíst tíðarskeið.

Bob skilti væl frágreiðing læknans.

Manja bar hatur til øll mann-fólk.

Tað hevði sína orsøk. Akre hevði tikið suðulin undan tilveru hennara. Hetta ódyrð.

— Er tú veruliga góður við hana, ungi maður, so fær tú neyvan betri høvi at bera fram hesa kenslu enn júst nú, heldi læknin fram. — Ver hjálpsamur.

Um kvöldið fór Bob aftur til Keypmannahavnar. Honum var onki í ventu á Jútlandi.

Íð hvussu er ikki fyriribils.

Á jarnbreytastøðini segdu Winter og Bob farvæl hvørt við annan. Viðskifti teirra var stutt.

Tað var jú Manja, sum tók endaliga avgerðina. Og hon var tikið. Bob og Manja skuldu á ongun sinni aftur hitta hvørt annað...

— — —

Mikil órógv var á Manju framvegis. Hon sá sjónir. Sum allar hevdu verið veruligar. Í skóginum. Eisini segnin um gullhartað gjørdi seg galdandi. Manja gret.

Ein sjúkasygur mátti koma henni til hjálpar. Umsiðir komu rógv á hana. Og hon sovnaði. Sovnaði; saman við minninum um gullhartað.

— — —

— Væl-aftur-komin, Bob. Hvussu gongur?

Hópur av ungfólki var komin í Hít House, tá tey frættu, at Bob var afurkomin og skuldi byrja poppspel sitt av nýggjum.

Men Bob var sinniligur.

— Var tú í Jútlandi?

— Tá Manja varð neyðtíkin?

Ungfólkini vóru forvitin.

— Hon var ikki neyðtíkin.

— Tað var hon. Bløðini skrivdu tað íð hvussu er.

— Tað er lyen. Bløðini skrivdu ikki tað, sum satti er. Bob royndi at mótmæla.

Enn fleiri ungfólk flokkaðust kring Bob við hópin av spurningum.

Bob trein uppá leikpallin. Hann hevði ljóðfarið um herðarnar og var hugsunarsamur.

— Hesar tápulingarnir, hugsaði hann. — Rættast vildi verið at givið teimum eitt sip. Hann var vreiður. Men samstundis syrgin. Nú var ongin Manja. Alt samband teirra millum var verið kvett.

Brosið á andliti hennara, sum var so vakurt og fítt. Fór hann aldri at siggja bros hennara.

(Framhald)